

anmeldelserne i øvrigt skulle indeholde, gaar noget videre end det i Almindelighed kan anses for fornødent, ligesom man har frygtet for, at saadanne Bestemmelser i alt for stort Omfang vilde tvinge Arvingerne til selv i mindre Boer at søge juridisk Bistand ved Anmeldelsernes Affattelse. Der foreslaas derfor en forandret Affattelse af Lovforslagets § 26, hvorved der stilles noget ringere Fordringer til Arveanmeldelsernes Indhold, hvilket turde have saa meget mindre Betænkelighed, som Lovens øvrige Bestemmelser formentlig ville sætte Skifteforvalterne i Stand til at indhente saadanne supplerende Oplysninger, som der maatte være Brug for ved Afgiftsberegningen.

Det skal endnu tilføjes, at medens Lovforslaget forudsatte en fremtidig Indtægt af Arveafgift af ca. $3\frac{5}{6}$ Mill. Kr. aarlig eller ca. $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. mere end den nuværende, maa dette Beløb noget nedsættes under Hensyn til de foreslaaede Nedsættelser af Satserne. Da imidlertid den forudsatte Forhøjelse for en væsentlig Del knyttede sig til Lovforslagets Bestemmelser angaaende ny Omraader for Afgiften og videregaaende Kontrol end den nuværende — hvilke Bestemmelser i Hovedsagen ere bibeholdte —, og da Satsernes Nedsættelse i sig selv er moderat, fordi Begyndelsessatserne og Delingen i de fire Klasser ere bibeholdte og navnlig fordi, som nævnt, Forhøjelserne nu indtræde fuldt ud for den hele Arvelod, har Nedgangen, efter forskellige foretagne Beregninger, vist sig neppe at ville udgøre stort mere end $\frac{1}{10}$ af det antagne Provenu. Anslaaes saaledes den fremtidige Indtægt til ca. 3,435,000 Kr. aarlig, vil dette Beløb udgøre ca. 2,1 Million ud over den nuværende gennemsnitlige Aarsindtægt af Arveafgiften.

Et *Mindretal* (Bramsen, Nordby og Piper) maa principielt hævde, at Indtægten af en forhøjet Arveafgift ikke burde benyttes til Kompensation for Nedsættelse af Forbrugsskatter, men kan paa den anden Side indrømme, at Arveafgiften er et af

de Skatteobjekter, der kunne taale en noget stærkere Beskatning.

En Forhøjelse bør dog ikke være større, end at det kan forventes, at den ikkê vil kunne svække Befolkningens Erhvervslyst og den naturlige Trang hos Familieoverhovedet til gennem Arv at sikre sine efterladte Kapital til Livsophold og til Børnes Opdragelse og fremtidige Virksomhed.

Mindretallet kan fra disse Synspunkter billige, at Flertallet foreslaar at lempe Regeringsforslagets Arvesatser, men ikke den Maade, hvorpaa disse Tanker ere bragte i Lovform.

Efter Flertallets Forslag, der fraviger Regeringsforslagets jævne Stigningsprincip og gaar over til en Skala med faste Procenter, ville de meget store Arvelodder faa en Nedsættelse til Halvdelen af det af Regeringen foreslaaede (nemlig 6 pCt. til 3 pCt. for Arv fra Forældre til Børn), men denne Nedsættelse finder ikke tilnærmelsesvis Sted for de mindre Beløb, saaledes skulle f. Eks. 5,000 Kr. svare 2 pCt., medens 100,000 Kr. kun svare 3 pCt. efter Flertalsforslaget.

Under disse Omstændigheder foreslaar Mindretallet at blive ved Regeringsforslagets Beregningsmaade med den Ændring, at Arvelodder indtil 5,000 Kr. beskattes med henholdsvis 1, 4, 7 og 10 pCt. for Arv efter Klasserne A, B, C og D, medens Regeringsforslagets Tillægsprocenter 2, 3, 4 og 5 nedsættes til 1, 2, 3 og 4. Derved opnaas eksempelvis, at en Arvelod paa 5,001 Kr. kommer til at svare 50 Kr. = 1 pCt., hvor Regeringsforslaget har 90 Kr. = 1,80 pCt. og Flertalsforslaget 100 Kr. = 2 pCt., medens en Arvelod paa 100,001 Kr. efter vort Forslag kommer til at svare 3,150 Kr. = 3,15 pCt., hvor Regeringsforslaget har 4,140 Kr. = 4,14 pCt. og Flertalsforslaget 3,000 Kr. = 3 pCt.

Mindretallet stiller i den Anledning Ændringsforslag Nr. 3 til § 2.

Medens denne Paragraf i øvrigt deler Arvingerne i fire Klasser efter følgende Delingslinier: A. Arveladerens Ægtefælle og